Hellerup Roklub

1931 - 2006

Jubilæumsskrift udgivet ved
Hellerup Roklubs 75 års jubilæum
marts 2006

Adresse:
Hellerup Roklub
Strandparksvej 44
2900 Hellerup
Tlf: 39 62 98 12
www.hellerup-roklub.dk

Redaktion:
Henrik V. Larsen
Jacob Zander Nielsen
Kåre Jelling Kristoffersen
Mogens Thomsen

Lay out:
Jesper Hansen

Grafisk rådgivning:
Per Hallengren

Omslagsfoto:
Thomas Weise

Tryk:
Rapo Tryk ApS, Brøndby

Forord

75 år – og i god form. Dette udsagn gælder i dag for langt flere end tidligere; men det gælder sandelig også for Hellerup Roklub, hvad et blik på artikeloverskrifterne hurtigt overbeviser om. Artiklerne afspejler de mangeartede aktiviteter i klubben, hvor grænserne alene sættes af det enkelte medlems engagement. Når glemslens slør har lagt sig over de øvrige aktiviteter i jubilæumsåret, vil skriftet forhåbentlig fungere som en anderledes varig "runesten", der kan inspirere både os og kommende medlemmer til at videreføre aktiviteterne og aflevere klubben i lige så god form til fremtidige jubilæer.

Samtidig vil gerne benytte lejligheden til at takke Jesper Hansen for lay out og redaktionskomitéen bestående af Henrik V. Larsen, Mogens Thomsen, Jacob Zander Nielsen og Kåre Kristoffersen for en stor og engageret indsats.

Hellerup, februar 2006

Torben Vistisen
formand

Personlige sponsorer

Følgende medlemmer har støttet udgivelsen af dette jubilæumsskrift:

Anders Bressendorff
Anette Reeh
Annette Tolling
Arne Månsson
Brit Larsen
Clara Ulrich Rescan
Ebbe Lauridsen
Georg Laursen
Gitte Sundenæs
Hans Sørensen
Henning v. d. Osten
Henrik Overgaard
Henrik V. Larsen
Holger Koss
Jacob Zander Nielsen
Jens Tarp
Jesper Hansen
Johnny Karlsmark
Jørgen Wiedemann
Karl Haals
Klaus Dyva
Kåre Kristoffersen
Lene Hundborg
Lisbeth Grænge Hansen
Lise Lassen
Lise Teisel
Marianne Rye Hansen
Mike Nielsen
Mogens Thomsen
Mogens Tolling
Niels Funch
Ole Erlich-Eriksen
Ole Sundenæs
Per Hallengren
Per Lassen
Petter Kahrs
Pia Fogsgaard
Poul Erik Andersen
Steen Hensch
Sten Knudsen
Susanne Toft
Sven Erik Iversen
Søren Balck
Torben Vistisen
Troels Gorm Larsen
Uffe Nikolajsen
Unn Champiot-Bayard
Vibeke Andersen

Indholdsfortegnelse

Interessen for damer er ikke ny ..... Side 4
Man skal jo sættes ind i rotaget ..... Side 6
Det var altså slemt ..... Side 7
En morgenroers bekendelser ..... Side 8
Vi skal ned og ha' dagens kick ..... Side 9
Stedet spiller ingen rolle ..... Side 10
Kaproning i en motionsroningsklub ..... Side 12
Sjælland Rundt ..... Side 13
Langdistancemotionskaproning ..... Side 15
Ungdomsroning ..... Side 16
Venskabsklubber ..... Side 18
Romateriellets udvikling - eller angsten for en svirvel ..... Side 19
Klubhuset ..... Side 20
Skovhuset - Øresunds Perle! ..... Side 22
Ro og Orden ..... Side 24
Tights skal sidde tight! ..... Side 25
HRs køkken ..... Side 26
Man kan følge med i spejlet ..... Side 27
Aktiviteter i Hal 3 ..... Side 29
Livsnyderne ..... Side 30
Svømning i Kildeskovshallen ..... Side 31
"Aaren" på langfart ..... Side 31
Socialt netværk ..... Side 32
Aareknuden ..... Side 33
Gamle HR-medlemmer fortæller ..... Side 34
HRs bestyrelser 1981-2006 ..... Side 36
HRs formænd ..... Side 38
Hædersbevisninger i HR ..... Side 39
Verdens begivenheder kontra livet i Hellerup Roklub ..... Side 40
HRs bådpark de seneste 25 år ..... Side 46
Annoncer ..... Side 48

Interessen for damer er ikke ny

Hvordan gik det til, at vi fik kvindelige medlemmer i HR?

Af Uffe Nikolajsen

Hellerup Roklub blev stiftet som en ren herreroklub.

Interessen for damer er ikke ny i klubben. Baggrundspersonerne ved plankeværket følger pænt med. (1938)

Ved en hastig research i jubilæumsskriftet fra HRs 25 års jubilæum i 1956 nævnes det andet køn overhovedet ikke.

Når blikket falder på jubilæumsskriftet fra 1981, altså 50 års jubilæet, er der lidt andre boller på suppen. Fra året 1960 refereres: "Spørgsmålet om fælles herre- og dameroklub giver anledning til megen polemik og bitre bemærkninger, som f.eks. fra D.R.: Ang. Åbent hus – det blev ingen succes takket være visse herreroklubbers misbrug af gæstfriheden – artiklen slutter: Altså gør vi i 1960 et nyt forsøg, men denne gang med åbent hus for andre **dame** klubber, og lad os stå sammen om at genskabe den gamle DR-ånd og få klublivet ført ind i baner, så vi svarer til vort navn: DAMERNES ROKLUB."

Et HR medlem refereres for følgende indlæg i Aaren: "Lad os beholde HR for mennesker og Ole´s hund" – Og den daværende formand refereres, "– HR er og vil i al fremtid kun være for mandfolk."

I jubilæumsskriftet omtaler Geert Cederkvist samarbejdet således: " I 1968 indledtes jo i klubben et samarbejde med Damernes Roklub, og i juni 1969 smittede det af på medlemsbladene, hvor man indledte et samarbejde af både praktiske og økonomiske grunde, - der skete en fusion og Aaren blev medlemsblad for både Damernes Roklub og Hellerup Roklub."

Samarbejdet udbygges i årene – udover fælles medlemsblad nedsættes fælles festudvalg, der nedsættes samarbejdsudvalg og holdes fælles bestyrelsesmøder mm.

På overfladen ser alt også godt ud. Der er mange fælles aktiviteter. Men i HR må vi konstatere, at medlemsantallet svinder ind. Der er ikke tilstrækkelig tilgang af nye yngre medlemmer. En medlemsstatistik fra den gang viser en skæv alderssammensætning. En statistik fra DFfR viser, at der generelt er tilbagegang på mandesiden, men tilgang på damesiden. Bestyrelsen bruger 1985-1986 på at diskutere hvilke tiltag, der kan tages for at sikre en fortsat tilgang af nye medlemmer. Bestyrelsen er overbevist om, at HR kan optage damer uden at det vil gå ud over DR. Dertil er klubånden og kulturen vidt forskellig i de to klubber. Vi henvender os til to forskellige målgrupper.

Dette blev udmøntet i et forslag på generalforsamling den 26. november 1986, om at vedtægterne ændres, således at klubben fremover kan optage kvindelige medlemmer. Punktet giver anledning til meget store diskussioner. Slutresultatet bliver at 39 stemmer for, 20 stemmer nej, 4 blanke. Imidlertid skulle der bruges 42 ja stemmer (2/3 flertal) for at forslaget kan vedtages, så vedtægtsændringen kunne ikke vedtages.

Der var altså på daværende tidspunkt flertal for damer i HR og bestyrelsen satte sig for at få forslaget vedtaget på generalforsamlingen i 1987. Det lykkedes imidlertid ikke at få vedtægtsændringen vedtaget i 1987. Hele bestyrelsen træder tilbage.

På salomonisk vis indkaldes til en ekstraordinær generalforsamling i december 1987.

Bestyrelsen opfordres til at fortsætte – indvilger heri – mod at der nedsættes et "Udvalg til vurdering af klubbens fremtid". Bestyrelsen genvælges, der nedsættes et udvalg, der skal undersøge fordele og ulemper ved at optage damer i HR, at lægge klubberne sammen, at fortsætte som hidtil som ren herreroklub.

Udvalget arbejder hårdt og intensivt. Der bliver iværksat medlemsundersøgelse, afholdt medlemsmøde. Damernes Roklub arbejder konstruktivt med – men slutkonklusionen blev – at der dengang ikke kunne skabes et flertal for bestyrelsens plan.

HRs medlemsundersøgelse viste, at medlemmerne ønsker samarbejdet mellem HR – DR fortsat, men ikke som et forpligtende samarbejde. Der var stor modstand mod fusion af klubberne og mod optagelse af damer i HR. DRs medlemsmøde resulterede i, at DR – udvalget stopper, og at der nu er lagt låg på diskussionen om en fusion.

Dette er ikke den siddende bestyrelses "kop te", den genopstiller ikke og en ny vælges. Planerne om damer i HR skrinlægges – for en tid i hvert fald. Der skulle dog endnu gå 4 år, førend det lykkes at få vedtægtsændringen gennemført.

I de første år efter de to afstemninger bliver damer i HR stort set ikke berørt. Samarbejdet mellem de to klubber fortsætter – mange gode arrangementer afholdes. DR beslutter dog i 1988 at modernisere deres navn og vise tilknytningen til Hellerup. Nyt navn: Hellerup Dameroklub (HDR)

Men – det store problem består stadig, medlemstallet er fortsat vigende. I september 1992 skriver formanden Ole Sundenæs et indlæg i Aaren med overskriften "HR og kvinderne" – I klare vendinger redegøres for fordele og ulemper ved at optage kvinder, samarbejdet med HDR etc. – slutsalutten i artiklen er. "Så lad os få gang i debatten, og ikke mindst konsekvenserne ved at sige nej. Et ja til begge køn burde være meget klart." Dette følges op af indlæg fra både HR og HDR op til generalforsamlingerne. I november nummeret bringes en kedelig statistik – medlemstallet i HR er faldet fra 190 i 1977 til 155 i 1992. I samme periode er medlemstallet i HDR steget fra 132 i 1977 til 168 i 1992.

En kreds af medlemmer – heriblandt klubbens formand, en stor del af den daværende bestyrelse, samt 4 tidligere formænd – fremsender i oktober måned forslag til ændring af vedtægternes § 2, så den kommer til at lyde "Klubben består af aktive og passive medlemmer af begge køn."
På generalforsamlingen 25. november 1992 udspænder der sig en voldsom debat – der bliver valgt en alternativ dirigent med 32 stemmer mod 30; mange meget følelsesladede indlæg kommer på banen, men slutresultatet bliver, at vedtægtsforslaget vedtages med 46 ja stemmer (nøjagtig 2/3 = minimum for godkendelse), mod 19 nej stemmer og 3 blanke. En ny æra i klubben kan tage sin begyndelse.

I året efter vedtagelsen bølger debatten stadig noget, ombygningen af eksisterende bade- og omklædningsrum påbegyndes – enkelte medlemmer stritter imod – men til sidst tror jeg alle overgiver sig og begynder at arbejde mod det fælles mål, nemlig at få nogle flere medlemmer.

Der kommer lidt efterdønninger på generalforsamlingen i november 1994, hvorfor der på en ekstraordinær generalforsamling i januar 1995 må vælges ny formand – det bliver HRs første kvindelige formand – Anne Marie Loff.

Det krævede voldsomme ombygninger at gøre plads til damer

Man skal jo sættes ind i rotaget

Roinstruktionerne er i gode faste rammer i HR — læs hvordan

Af Kate Sørensen

I november 1993 blev Anne Marie Loff og Søs Altenburg valgt på generalforsamlingen til rochefer. Det betød starten på en egentlig roskole. Inden da, mødte man som ny roer op på instruktionsdagene mandage og onsdage kl. 18.00 efter eget valg. De der mødte op blev sat på hold efter antal instruktionsture. Efter 8-10 ture var man som ofte klar til at blive frigivet. Der var ingen fast tid for, hvor lang periode instruktionen strakte sig over, det afhang af, hvor ofte man mødte op.

Anne Marie medbragte konceptet til roskolen fra Sønderborg Roklub. Instruktionen blev sat i rammer, således at den bliver gennemført i løbet af en uge: tirsdag, torsdag, lørdag, søndag og onsdag. Den sidste dag bliver man frigivet, hvis instruktøren finder, at man har fået rimeligt fat i rotaget og kommandoerne. Ligesom tidligere kom man ud at ro med forskellige instruktører.

Jeg startede selv i april 1994 på det første roinstruktionshold på den nye roskole. Der blev det år taget tre hold ind med 12 nye roere på hvert hold. Det var rart, at stå der sammen med 11 andre, der heller ikke havde styr på rotaget. Min første instruktionstur var med Henning von Osten, der har instrueret i mange år og altid har været parat til at give en ekstra hånd med, når der manglede instruktører. Det var en herlig blanding af instruktion og en guidet tur til Hellerup og omegn. Weekend instruktionen bød på noget længere ture og vabler, men der var kage og masser af hygge til at klare strabadserne. Udover at blive sat godt ind i rotaget, få lidt styr på mine bevægelser og koordination af disse, var jeg blevet rystet godt sammen med mine nye medroere og jeg havde mødt en del instruktører. Jeg følte mig rimeligt rustet til mandags og onsdags roningen, hvor jeg skulle til at have rutine. Det var en lettelse at kunne genkende nogle af de andre nye frigivne kaniner, når vi stod og ventede på om nogen nu havde lyst til at ro med os nye kaniner.

Der holdes nu informationsmøder for kaninerne, inden de begynder på roskolen, med en kort introduktion til roning og klubbens liv. Når alle hold er gennem instruktionen holdes der kanintræf, hvor nye kaniner kan møde hinanden og styrmænd i klubben. Vi forsøger at kombinere det med roteknik, kaninkaproning og en kulinarisk madoplevelse. Senest har vi fået en kanintræfpokal.

Der blev nedsat et roinstruktionsudvalg, der siden har videreudviklet på konceptet, uden dog at ændre det grundlæggende. Der er udarbejdet en "roguide", så vi nu har fælles pensum for hvad instruktørerne skal undervise i, samt en kaninhåndbog, der er en opslagsbog til kaniner med svar på næsten alt, hvad der kan rejse sig af spørgsmål for nye.

Mange instruktører har været gennem Dansk Forening for Rosports (DFfR) nye instruktørkurser, som hedder klubtræner A-B-C-D. Senest har klubben arrangeret fælles instruktøropfriskningskurser, både teoretisk og på vandet med DFfR instruktør, hvilket har sikret mere ensartet instruktion.

Det var altså slemt!

Kanindåbens pinsler — set med kaninens øjne

Af Lise Teisel

Vi var en lille skare af kaniner fra hold 1, 2 og 3. Vi var spændte, nervøse og glade, for vi var jo kommet frivilligt. De fleste af os var også klædt ud som kaniner på forskellig fantasifuld vis, men kaniner det var vi (lidt endnu!).

Siden vi startede, var vi jo klar over, at vi skulle døbes, og vi var også blevet fodret med små rædselshistorier hen ad vejen, med beretninger om, hvor grufuldt det gik for sig. Man skulle dyppes i forskellige ting, og så smides i vandet, så det var med lidt kriller i maven, at vi mødte op.

Det var så dagen, hvor vi skulle døbes og det var en hundekold sensommerdag. Vi blev gennet over i et hjørne foran klubhuset, og der stod vi så lukket af som en flok skræmte kaniner, med en line beklædt med gulerødder og ventede på at få det overstået.

Det første der skete, var et mega brag af et kanonslag, der eksploderede ude i vandet. Vi rystede endnu mere, vandet stod i en kaskade op, og der var vist ingen tvivl om,

at det her skulle blive lidt af en omgang! Lidt længere ude på vandet tonede et vikingeskib frem af disen fyldt med store og stærke vikinger, som ikke så ud til at gå af vejen for noget.

De kom i land, og Kong Neptun læste nogle forordninger op af en rulle, og så var der ingen vej uden om. Kong Neptun kom hen til os med sin fork, og udpegede os en for en.

Hvis man havde gjort sig forventninger til, hvor væmmeligt det kunne blive, så må jeg indrømme, at de til fulde blev indfriet. Først blev man lokket til at drikke lidt øl, for dernæst at blive taget fast og bestemt i armen, så blive smidt op i et kar med et eller andet ubeskriveligt og for at det ikke skulle være løgn, var der endnu et badekar man skulle op i og ned i med hele sit stakkels legeme. 'Det var altså slemt!

Til sidst blev vi lagt op på et vippebræt og værsgo: en tur ned i det kolde og ikke alt for rene havvand. Pyh ha! Det var rigtig hårdt, men vi overlevede heldigvis alle sammen.

Så var det dejligt at komme i et varmt bad bagefter. Men nej hvor var der ulækkert efter os, det flød med savsmuld, rødbedestykker og yoghurt, det var alle vegne, ørene og i håret.

Det var dejligt at dåben var overstået og det var en super dejlig fest, der blev holdt for os om aftenen.

En morgenroers bekendelser

Hvordan også B-mennesker bliver morgenroere

Af Per Lassen

Jeg kan ligeså godt straks tilstå, at jeg nu i mange år har været afhængig af morgenroningen i Hellerup Roklub og vil på det kraftigste advare om, at jeg har oplevet adskillige B-mennesker få ødelagt mange års møjsommelig oparbejdet døgnrytme. Det begynder typisk med at man lader sig frilemmer, uafhængigt af hinanden opfordrede mig til at tage roningen op igen efter ca. 30 års pause. I begyndelsen var jeg lidt i tvivl om, hvor ofte jeg ville ro og om det skulle være om morgenen eller om aftenen – det skulle jo passe ind i min arbejdstid. Meget hurtigt blev jeg klar over, at jeg primært ville ro om morgenen. At det blev hver morgen, mandag til fredag skyldes, at jeg foretrak en fast døgnrytme.

3-4 tons tang på broen er ingen hindring for en morgenroer

ste af forårets og efterårets vidunderlige solopgange eller den utroligt smukke måde morgensolen fremhæver de skiftende farver på Øresundskysten i hele rosæsonen. En typisk bemærkning fra en nybagt morgenroer, er: "Hvorfor er jeg ikke begyndt på det her for længe siden"

For mig begyndte det for snart 20 år siden, da to HR med-

Morgenroerne bestod dengang af en blandet flok – en del udgjorde faste hold, nogle gik på vandet allerede kl. 6.00 andre kl. 6.30. Nogle roede hver morgen, andre 2-3 gange om ugen. Jeg selv valgte den gruppe af roere, som mødte op lige før kl. 6.30, hvorefter holdene blev sat ud fra det fremmødte antal roere og så var man på vandet få minutter efter. Man var således ikke afhængig af aftaler.

I 80-erne og i begyndelsen af 90-erne roede man betydeligt kortere distancer end i dag. Klubben havde i mange år haft en aftale med Charlottenlund badeanstalt, som tillod HR's morgenroere at lægge til ved badebroerne og tage en dukkert ved badeanstalten, hvorefter man roede tilbage igen – et af de mest trofaste af disse hold var "Ebbes badekar". De hårde drenge tog dog turen helt op til Skovshoved og rundede "Bananen"!

Op gennem 90-erne koncentrerede morgenroerne sig mere og mere om 6.30 ad-hoc holdene og antallet af "aftalehold" blev efterhånden reduceret – et af de mest trofaste er "Bankrøverne". En medvirkende årsag til, at flere ror kl. 6.30 har bl.a. været, at samværet efter roningen har spillet en større og større rolle. Mange nyder at kunne sidde og nyde morgensolen og en kop kaffe og en hyggelig snak inden de veloplagte haster videre.

Kvindernes indtog i 1993 gav et længe tiltrængt frisk pust til HR. Ikke mindst for morgenroningen blev det en mærkbar fornyelse med tilgang af nogle meget aktive piger og et stigende antal ægtepar. På gode morgener møder der ofte 20-30 op inklusive roere fra HDR, hvilket giver mulighed for at supplere med både derfra.

De senere år har været præget af et stigende aktivitetsniveau, som bl.a. har resulteret i et stigende antal roede kilometer og morgenroerne beslaglægger adskillige 1000 km trøjer ved generalforsamlingen. Indførelsen af de nye rokort, hvor man bl.a. registrerer om man ror 10 km eller derover pr. tur betød, at den typiske morgentur nu langt oftere går til "Knud" – altså 10 km mod de 8 km til "Bananen". HR's morgenroere er blandt landets allermest aktive – både når man ser på antal roere og på det gennemsnitlige antal roede kilometer.

Der kan vist ikke være tvivl om, at morgenroningen fortsat vil stå stærkt i HR.

Vi skal ned og ha' dagens kick

Den daglige aftentur — hvor går den hen?

Af Johnny Karlsmark

Efter en lang vinter, kan vi endelig spejde det egentlig formål: at komme ud på Øresunds blå bølger i starten af april.

Vi mødes i vores klub efter en arbejdsdag, hvor vejret og vinden løbende er blevet checket. Nu skal vi ned og have dagens "kick".

De faste rodage med styrmandsvagt var tidligere kun mandage og onsdage, men er nu udvidet med tirsdagen. Hermed udnytter vi vores bådpark mere optimalt, samt letter presset på onsdagen. I de 3 sommermåneder griller vi om onsdagen vores medbragte fisk eller kød, og "Årets Kaniner" tilbereder spændende salater og evt. hjemmebag til kaffen.

Rokortene er lagt frem på pulten og kl. 18.00 forsøger styrmandsvagten efter bedste evne at sammensætte roholdene. Den ansvarlige styrmand kalder sit hold sammen og snart er pladsen foran bådhallen et virvar af både, årer, veste, vandflasker og meget andet.

Den foretrukne rotur går op langs kysten til Tårbæk, en tur på 13 km. Alternativt fortsættes til Strandmøllen, men hvis vejret driller nøjes vi med at vende ved "Knud".

Hvis det er "blikvand", kan vi evt. sætte kursen direkte mod øst og ro rundt om Middelgrunden eller Flakfortet. Landgang er kun tilladt på Flakfortet, men det er også et besøg værd.

En aftentur til Københavns Havn kan naturligvis være ganske vidunderlig. Den korte havnetur kan gå forbi Operaen og ind bagom Holmen med de hyggelige kanonbådsskure og evt. et smut over i Lystbådehavnen. En kanaltur fører os igennem Christianshavns og Frederiksholms kanaler rundt om Christiansborg, langs med Gl. Strand og forbi Børsen. Fantasien kan her få frit spil, når man ror langs de gamle huse og ser byens liv udfolde sig nogle meter oppe.

Tordags-hyggelangture er et tilbud, hvor vi hver anden torsdag kl. 17.00 ror længere end de almindelige aftenture og medbringer kaffe og kage.

Ideen er at alle, også årets kaniner, skal kunne deltage. Ud over at ro på Øresund kan disse ture også foregå i andet farvand, f.eks. på Furesøen, hvor en sommeraften kan blive en uforglemmelig oplevelse.

Aftenroning i HR er meget varieret, så brug de mange muligheder. Tænk på: Jo oftere du ror, jo bedre bliver du og jo større glæde får du heraf !!!

Stedet spiller ingen rolle

En langtursroers planlægningstrængsler og roglæder

Af Ole Munch-Andersen

En anderledes oplevelse, vi som HR-medlemmer har, ligger i begrebet "At være på langtur". En langtur indebærer "en på opleveren" som kommer af det tætte samvær du befinder dig i en uges tid eller så, i totalt anderledes omgivelser. Stedet spiller så at sige ingen rolle – om det er den svenske skärgård, en norsk fjord, en flod i Europa eller langs en dansk sandstrand – hver slags tur har sin helt egen charme. Det er ikke geografien, men samværet som har betydning.

Det hele starter adskillige måneder inden afgangen. Een lufter en tanke, vender den i luften, diskuterer den med sine rovenner, lurer på et sted i geografien turen kunne foregå. Nogle drømmer om primitivt lejrliv. Andre ser en uendelig kæde af små listige steder for sig. Atter andre forestiller sig hoteller a la Hotel D'Angleterre. Til sidst enes man på god, gammeldags dansk konsensus manér om målet og alle indstiller forventningerne herpå.

Selve planlægningen af turen begynder i det øjeblik, de første tanker om turen bliver mere konkrete. I begyndelsen tænkes der i store træk, men efterhånden som månederne til starttidspunktet bliver færre og færre, accelererer tankerne og bliver mere og mere detaljerede for at nå et crescendo hen imod afgangstidspunktet. Der undersøges afgangstider, der indhentes prisoplysninger om alt muligt, personer kontaktes, der indhentes informationer om lokale farvandsforhold, der undersøges nærmere om lokale overnatningsmuligheder, indkøbsmuligheder osv. Når op til 12 personer skal af sted på en rimelig organiseret facon, er der mindst tusind forhold at betænke – fra det ekstremt vanskelige valg om det skal være Chateau La Foret eller Crémant D'Alsace, fire tremandstelte eller tolv suiter på Grand Hotel, en billig gruppe-rejse med DSB eller business class med SAS, skal snorkerne sove sammen eller fordeles osv.

Når alle disse forhold er grundigt behandlede, er "think" fasen overstået og ekspeditionskorpset overgår til "plan" fasen. Der skal sørges for reservationer og bestillinger, eventuelt skal roklubformænd ude i geografien kontaktes, via DFfR skal der muligvis reserveres robåde. Har vi opdaterede søkort over området? Har nogen set vore dyrebare kompasser? Hvorfor er bådtrailerens defekter ikke blevet rapporteret? Et antal aftener hvor det praktiske

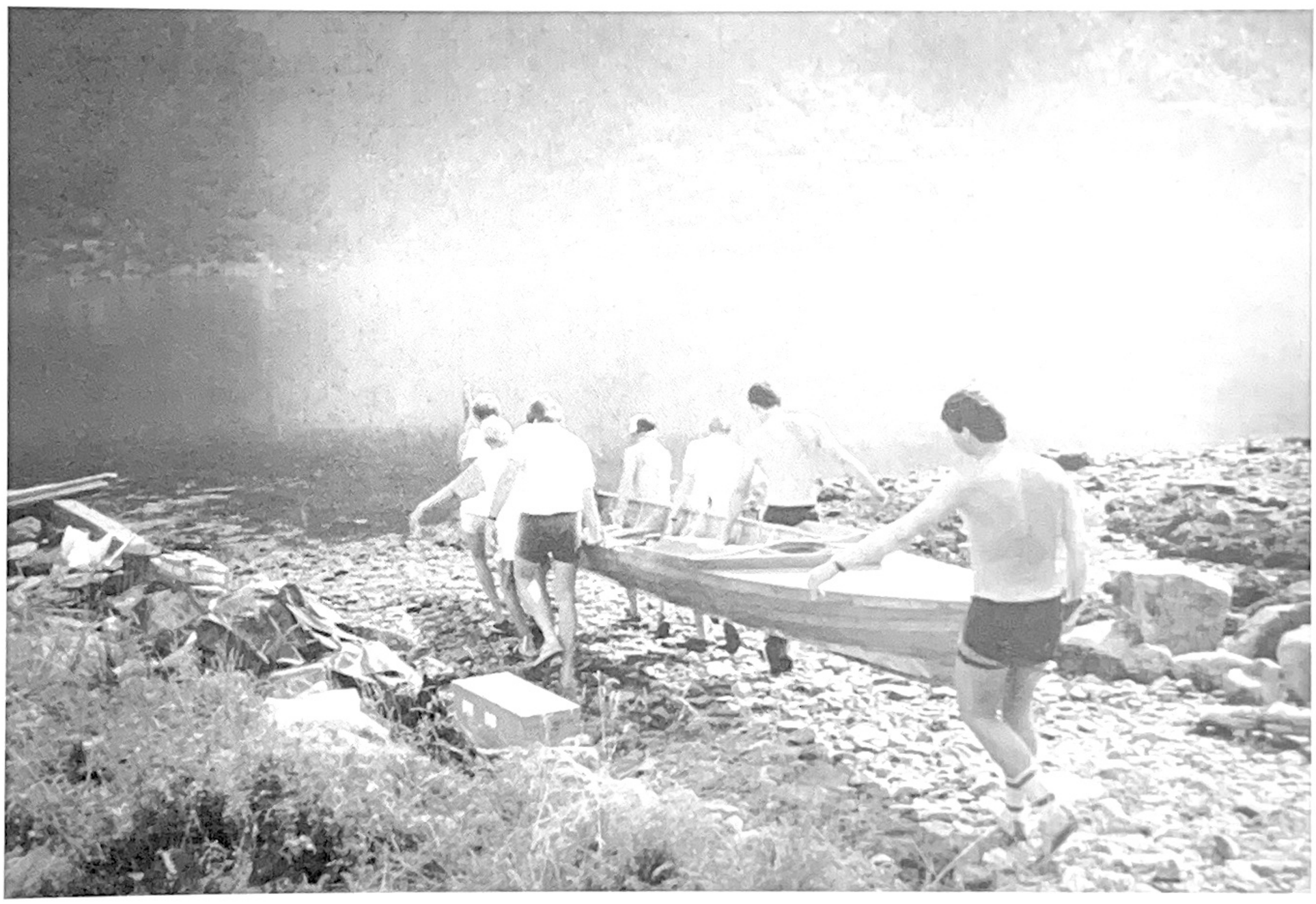
skal aftales skal også på plads, opgaver skal uddelegeres med nænsom, men fast hånd.

Efterhånden som tiden går raskere og raskere, begynder det at snerpe sammen og det barske team overgår til fase "organize" – red alert! I ugen inden det fastsatte afgangstidspunkt – som regel en lørdag formiddag – er det bydende nødvendigt at de sidste detaljer kommer på plads: Fungerer fællesudstyret, hvor er teltpløkkene, check af kogegrejet mv. – hvem har en bil med hængetræk til bådtraileren, har hovmesteren fået fourageret tilstrækkelig med havregryn og rosiner, har turlederen det fornødne overblik over samtlige aktiviteter, osv. Når der er dækning for 99,9% af de nødvendige opgaver, overgår det stålsatte team til fase "execute".

Ahhh ...., endelig af sted. Der sænker sig en sælsom stemning over teamet efter at koner, kærester, ægtemænd har taget afsked. Inden holdet har krydset Strandvejen har alle turdeltagere skiftet hele tankesættet ud og alle kigger forventningsfulde fremad. Det, uanset om ro-langturen skal begyndes et stykke oppe ad Moldau floden, i Blekinge, i en vestnorsk fjord, i Odense Roklub eller et hvilket som helst andet sted i nærheden af vand. De fleste - om ikke alle - tænker mest på det, der er i vente.

Turens startpunkt er endelig i sigte, der skal klædes om og bådene skal i vandet. Bådene skal stuves, fællesgrejet fordeles rationelt således at et bådhold som er tabt i eskadrens kølvand ikke skal føle sig totalt "lost". Endelig, endelig trækkes der i årerne på en tungt lastet toer og af sted det går mod nye horisonter. Ikke for ingenting er vi efterkommere af fordums vikinger, men vi har ikke helt så krigeriske hensigter som vore forfædre.

Den følgende uge er dejligt slaveri på øverste galejdæk, helt frivilligt, og livet er enkelt og inddelt i 20 minutters segmenter. 20 minutter på styrmandssædet, 20 minutter på toersædet og 20 minutter på ettersædet, så forfra og om igen – næsten som et 7-dages cykelløb. Tankerne bliver få og små. Hvornår er det skiftetid? Hvornår skal vi have frokost? Hvor mon vi skal sove i nat? Hvornår holder mon den satans blæst op, så vi kan komme videre? Hvorfor bliver min sovepose altid pissevåd efter et natligt regnskyl? Hvor er lokumsrullen? Hvem slår teltet op? Hvornår skal vi have næste bajer? Sådan er der en million sindssygt vigtige spørgsmål, der trænger sig på i løbet af dagen – spørgsmål man overhovedet ikke tænker på i hverdagen derhjemme.

Inden vi har set os om, er der gået en uge, hvor hele tilværelsen er vendt på hovedet og sat gevaldigt ned i tempo. Denne uge slutter i reglen med et lynkursus i stress og jag, der passer til hverdagen i Danmark år 2006, når vi vender hjem til klubhuset og alt skal afrigges og gøres klar til næste års langtur.

Kaproning i en motionsklub

Så er der dømt langdistancekaproning, men også lidt kortbaneroning

Af Thomas Weise

Da jeg startede i HR i 1981 bød traditionen på mandfolkedyst (10 km) og klubkaproning (2 km) i løbet af en rosæson. Mandfolkedysten var for mandfolk. At det virkelig var mandfolk blev understreget ved at kaproningen foregik om morgenen kl. 9:00 dagen efter den traditionelle standerstrygningsfest. Vendepunktet ved Knud kunne virke som meget langt væk. Tit var det oktobervejr med vand fra alle retninger, det vil sige blæst og regn. Klubkaproningen blev afholdt i flere bådtyper både sculler og inrigger. Resultatet var tit givet på forhånd og efterhånden så meget, at de bedste "kunne sejle i deres egen sø".

I 1987 deltog jeg for første gang i DFfR's langdistancekaproninger. Disse kaproninger foregik bl.a. smukke steder som Lillebælt, Vejle, Sønderborg og Silkeborg. Denne slags kaproninger havde HR traditionelt begået sig godt i, havde "Mike" og "Julle" fortalt mig om. Og det lykkedes da også for os at hive DM'er i hus i 1993, 1994, 1997 og 2001. I 1995 blev disse konkurrencer lavet til et cup-system, hvor man skulle deltage i 4 ud af 5 kaproninger for at have en chance i det samlede regnskab. I anden halvdel af 90'erne deltog mange roere fra HR. Både seriøse og hyggeroere. Der blev heppet, hyldet og hånet (på den drilske HR-måde).

I 1996 vandt vi med en sikker sejr det samlede DM i Sønderborg. Det vil sige, at det troede vi i hvert fald, for dommerkomiteen fik hurtigt vores arme ned igen. De meddelte, at vi var gået på den gale side af en bropille under Kristian d. X's bro. Det var ikke noget der betød noget for tiden, men bromanden kunne ikke lide, at vi passerede lige det brofag ud af 4. Dommerudvalget mente, at vi bevidst havde trodset, hvad der var sagt på styrmandsmødet inden kaproningen. Dette var vi selvfølgelig ret fortørnede over, og klagede til DFfR's ordens- og amatørudvalg over diskvalificeringen. Sagen faldt ud til vores fordel. Atter guld. Men nej. Nu skulle vi møde et tilsvarende udvalg under DIF, hvor modparten mødte op med jurist, til det heftige krydsforhør. Slut med guldet. Ja måske blev dette DM afgjort mere ved tovtrækkeri end åretrækkeri.

Vi var også en gruppe, der deltog en del i kortbanekaproninger. I 1995 var vi til start i Brabrand. Traditionelt var det unge piger der styrede, men vi havde valgt Fuchs på 84 år med. Vi mente ikke, at det havde den store betydning, om det flagrende hår var gråt eller gyldent. I 2-årers inrigger 2000 meter lå vi så meget foran konkurrenterne, at Fuchs var begyndt at kede sig lidt, og lige pludselig var han så uopmærksom, at vi begyndte at ro skråt hen over modstandernes baner. Jeg meddelte Fuchs, at det måtte vi vist ikke ifølge reglerne, hvorefter Fuchs styrede tilbage. Som sand langtursroer syntes han vist, at vi var lidt krakilske. I 4-årers inrigger vandt vi foran ARK, der var meget tilfredse med deres 2. plads. Ja, de var så tilfredse, at de udfordrede os til en ølstafet med bar mave (med en enkelt kvinde på ARK-holdet) på vej hjem med Århus-færgen. Færgepersonalet meddelte os inden afgørelsen, at dette ikke var nogen normal tradition på overfarten.

Sjælland Rundt

3 gange rundt efter et mislykket forsøg

Af Torben Vistisen

HR har gennemført Sjælland Rundt i 1990, 2000 og 2001, mens der i 1989 var et mislykket forsøg.

1989 – det mislykkede forsøg

Der blev nedsat et projekt "Sjælland Rundt"-udvalg og organiseret to ture til Skovhuset tur retur samme dag for de involverede ni hold. Der blev udarbejdet en udførlig manual og udleveret kort med skiftesteder. I flere tilfælde blev skiftestederne checket og sågar fotograferet forud for afgangen med båden Godesberg sent om eftermiddagen St. Hans aften. Kommunikationen mellem båd og land skulle ske via radiotelefoner, mens kommunikationen på land, skulle ske via biltelefon og eventuelle telefonbokse.

Første hold roede til Helsingør, hvor de kæmpede mod en let nordenvind. Da andet hold tog over, tiltog vinden og holdt sig stadig i nord, hvorfor holdet efter ca. fem timer godt våde og lidt forkomne måtte søge nødhavn i Gilleleje ca. 10-15 km før målet. Da vejrudsigten ikke lovede bedring, blev det besluttet at aflyse forsøget.

Arrangementet var præget af en god pressedækning, både på lokal- og landsplan, herunder også radio og TV, ligesom der var fremskaffet hvide træningsdragter fra Citroën.

1990 – det lykkedes

Projektet blev gentaget året efter på basis af erfaringerne fra sidste års forsøg. Målsætningen var nu at ro Sjælland rundt i en 2-åres inrigger på ca. 60 timer, men i lige så høj grad at samle et så bredt udsnit af klubbens medlemmer som muligt alene med det formål at gennemføre strækningen uanset tiden.

Der regnes med 24 aktivt roende deltagere = 8 hold, der hver især skal ro 2 gange – d.v.s. ca. 24 timers pause mellem hvert skift. Herudover skal bruges ca. 16 transportører (chauffør og medhjælper), således at hvert hold har deres egen transportgruppe og selvfølgelig et passende antal biler. Hjemme i klubben skal vi bruge ca. 3 personer som vagter til koordinations- og meldecentralen. På grund af vanskelige vindforhold blev gennemførelsestiden 66 timer og 59 minutter – i øvrigt igen i båden Godesberg.

Jan Bruun Andersen beskriver: "Igen en nattur. Lørdag klokken 2200 fra Odden Færgehavn til Kikhavn ved Hundested. Vinden var stadig hård fra det vestlige hjørne. Vi var glade for, at turen stadig var i

Morten Svarre stroker Morten Have i magsvejr

gang. Vi havde jo haft tid til at sove fra fredag formiddag til lørdag aften, og man måtte lige ned i klubben og se, hvordan det gik. Mens Skt. Hans aften var på sit højeste, ankom vi til Odden Færgehavn kl. 21.20. Megahøje bølger lige ind i havnen. Vi spejdede efter båden. Pludselig dukkede den ud af en bølge i havneindløbet og landede på en sandstrand på 1 x 1 m i bunden af færgehavnen. Radioen kaput. Mens båltalerne var på deres højeste, satte Geert, Jonas og jeg os tilrette i båden og stævnede mod bølgerne, der kom ret ind af havneindløbet. Hvilken tur. Under vand, oven vand, ½ meter over sædet, på sædet, åren i vandet, et ordentligt tag i den bare luft, bølgerne næsten tværs ind. Vi krydsede op mod Odden i halvt Gefiontempo. I skal bare krydse revet 20 meter fra Odden! Vi kom derhen, der var dønninger overalt undtagen på 2 meter. Var det der? Ingen kunne svare. Vi tog chancen, lukkede øjnene og gled hen imod. Sagde det bang, eller kom der en skurrende lyd? Nej, kun den larmende tavshed af vindstille og fladvand bag Odden. Hjertebanken og "ronårikanhvistederervand", blev afløst af stilroning og afslappet anstrengelse".

Til minde om Sjælland Rundt 1990 hænger der i klublokalet en tavle. Samtlige deltageres navne er indgraveret.

2000 – det lykkedes igen

Turen startede torsdag den 22. juni kl. 18 og forventedes gennemført søndag den 25. juni om morgenen. Båden ankom imidlertid først til HR mandag morgen kl. 01.26, først og fremmest fordi den blæste inde i ca. 13 timer på Bisserup Strand nær Næstved på grund af en stærk sydvestlig vind. Kommunikationen var denne gang begunstiget af mobiltelefonens fremkomst. Øbro Træ optrådte som generøs sponsor med dels 10.000 kr., dels levering af T-shirts og kasketter af bedste kvalitet.

Henning von der Osten beretter:

"Endelig stod vi i Mosede havn og stirrede mod nord. Ingen båd i sigte. Så begyndte en lille prik i det fjerne at vokse. Støt og roligt blev den større, og utålmodigheden forsvandt i takt med at prikken tog form, og de velkendte rytmiske bevægelser fra årerne blev tydeligere. "Halløj og dav dav ... osv."

Kate Sørensen og Ulla Tofte i smukt samarbejde før Mønsbroen

Ned i båden med bagagen og så fra land .. ud på vandet. Igen den behagelige bevægelse i kroppen af vand under og omkring os. Rundt om havnemolen og sydover. Støt og roligt gled båden forbi de tavse bundgarnspæle.

Aftensolen var væk, men den havde stadig efterladt himmelen oplyst i svage turkisfarver, indhegnet af mørke og regnfulde skyer. Jeg tænkte på teksten i en gammel New Orleans melodi: "I hate to see that evening sun go down."

2001 Verdensrekord

Målsætning var "Sjælland rundt i raketfart". I weekenden 15.–17. juni lykkedes det at gennemføre Sjælland Rundt på verdensrekordtiden 58 timer, 32 minutter, 24 sekunder. Strækningen var delt op i 13 etaper.

En god oplevelse

Der er slet ingen tvivl om, at et arrangement som "Sjælland Rundt" er en helt enestående mulighed for at skabe samhørighed mellem de forskellige medlemskategorier, fordi der er roller til så at sige alle. Samtidig giver arrangementet forhåbentlig de medlemmer, der ikke har oplevet langtursroningens uendelige glæder og oplevelser, lyst til at deltage i langture fjernt fra det hjemlige rofarvand. Idéen er, at "Sjælland Rundt" skal finde sted hvert femte år.

Langdistancemotionskaproning

Motionskaproningsstævne i Hellerup fra 1981 til 1996

Af Geert Cederkvist

I Marts 1981 blev der i Aaren inviteret til det første Langdistancekaproningsstævne, nemlig lørdag den 13. juni 1981. Anledningen var Hellerup Roklubs 50 års jubilæum og 80 års jubilæet i Damernes Roklub.

Selve roarrangementet blev afviklet på distancer mellem 5 og 10 kilometer for herre, damer og juniorer under 18 år, samt en konkurrence for kaproere. Der skulle roes i 4-årers for motionister og 2-årers for kaproere. Hele eftermiddagen var der aktiviteter/underholdning på kajen med mulighed for at blive forsynet såvel med fast som flydende føde. Prisen var fastsat til kr. 20,- pr startende båd. Om aftenen skulle der være fællesspisning med dans senere.

Blandt de førende kræfter bag dette arrangement stod i Damernes Roklub Hanne Kristensen og Lissy Tarp, og i Hellerup Roklub var det bl.a. Uffe Nikolajsen og Jens Tarp, der trak i trådene.

Arrangementet blev så stor en succes, at det blev gentaget de mange følgende år.

Der blev arbejdet ihærdigt med at skaffe sponsorer blandt de lokale handlende på Strandvejen og i resten af kommunen. Hellerup Bank sponserede adskillige pokaler til de forskellige løb, og de mindre handlende sponserede de mange forskellige præmier, så der var flotte præmier til alle vindere. Udover sponsorpræmierne blev der lavet glas og trøjer med kaproningens logo til vinderne.

HELLERUP ROKLUB HELLERUP DAMEROKLUB

LANGDISTANCE KAPRONING

GDR

ÅRETS MOTIONSSTÆVNE
HELLERUP HAVN

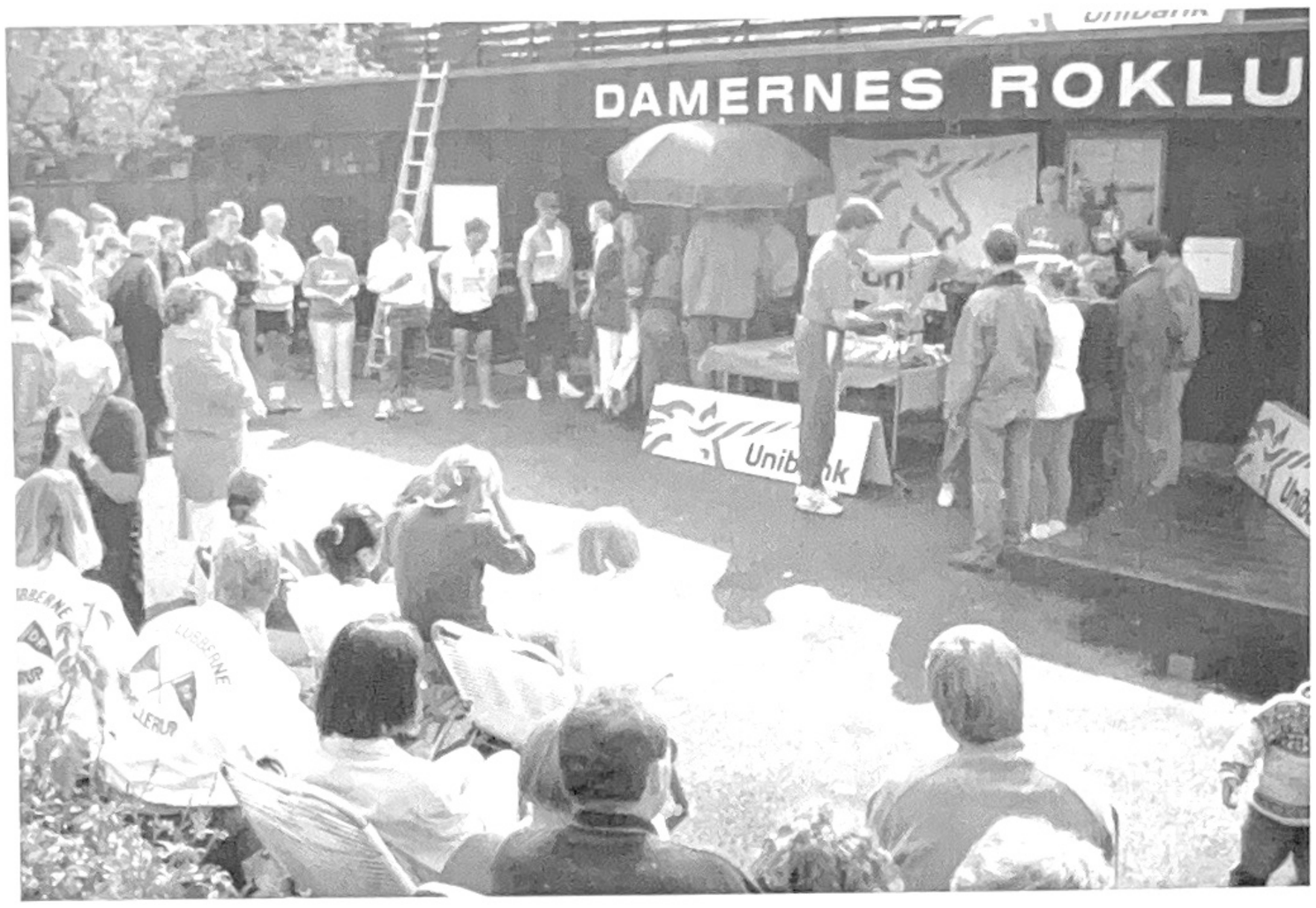
Der blev trykt plakater, foldere og labels og i de første år indgik det som en happening, at vi roede ud til forskellige klubber og satte plakater og labels op for at lave reklame for arrangementet. Til kaproningen blev der lånt diverse udstyr fra Hellerup Sejlklub: vendemærker, megafoner og Walkie-Talkies, så der kunne kommunikeres mellem bådebroen, startbåden, vendedommeren og roerne. Havnefogeden sørgede for at udlægge vendemærker og stillede under kaponingen op med sin båd som start- og dommerbåd og hjalp vores overdommer Preben O. Kragh (Peo), tidligere kredsformand med erfaring som aktiv kaproningsdommer gennem mange år. Peo sørgede også for at vi kunne låne startnumre ude fra Bagsværd, og på et tidspunkt, hvor man indførte nye startnumre til de "rigtige" kaproninger, "arvede" vi de gamle numre.

Løbstilrettelæggelsen var ofte noget af et puslespil. Mange roere ville gerne deltage i flere løb, bådene skulle bruges flere gange og mange skulle også låne både. Til planlægningen og tidtagningen fik vi hurtigt taget edb i brug - først med hjemmelavede programmer på Commodore 64, men efterhånden med færdige programmer på PC'er.

Selve kaproningen startede med styrmandsmøde klokken 12, og en halv time senere blev første båd sendt af sted og de næste hvert 5. minut.

Der var livlig aktivitet på bådepladsen. Starttider, mellemtider og sluttider blev modtaget fra vendepunkter og startbåde, blev ført på resultattavlen og studeret indgående. I det - som regel - gode vejr hyggede de, der ikke roede, sig under barens parasoller eller indendørs, hvor GDR sørgede for sandwiches, kager med kaffe, te, øl eller vand til. Stemningen var hvert år helt i top, og alle havde en god dag.

Sidst på eftermiddagen, når kaproningen var overstået tyndede det ud i forsamlingen. Ved 19tiden mødte folk op

igen til stor middag i bådehallen, præmieuddeling, dans til levende orkester og fest til den lyse morgen.

Der blev gennem årene forsøgt med mange forskellige løbskombinationer for juniorer, kaniner, mixhold, veteraner og de mere garvede tonsere. Stævnet var meget populært og tiltrak mange hold fra andre klubber. I de bedste år var der ca. 35 startende hold. Til middagen var der nogle år over 100 deltagere og flere stødte til senere på aftenen.

Det sidste rigtige Langdistancemotionskaproningsstævne blev afholdt i 1996. I de sidste år var en del af de garvede kræfter i LDMKR-udvalget stoppet, og der var også sket en del udskiftninger i bestyrelserne. I 1997 blev der ikke sat gang i det gamle udvalg, men man forsøgte med et amputeret stævne. Det blev ikke den store succes og siden er stævnet ikke blevet afholdt.

Ungdomsroning

Ungdomsroerne — et positivt indslag i HRs historie

Af Trine Lindemark

I foråret 1998 genoptog HR muligheden for at de 12 til 18 årige igen kunne være aktive medlemmer af Hellerup Roklub. Det satte sit præg, både i omklædningsrum, bådehal og gymnastiksal, hvor fnis, pjank og en ukuelig energi havde uroerne som storleverandør.

Med omkring 12 somre på bagen, kastede u-roerne, årgang 98, sig ud i rosportens fortræffeligheder. I de fire år, hvor uroerne udgjorde et fast indslag om torsdagene indgik der, udover roning selvfølgelig, også aktiviteter som: Hvordan kan man bedst få ram på hinanden med en vandslange; hvordan kan man få flest vabler på en ro-tur ; hvor meget sukker der kan være i en tekop, når der også skal være te i og hvem kan dunke flest bolde under vintertræningen. Til tider udfordrede uroernes aktivitetsniveau de ansvarlige voksne. Bl.a. mente de voksne, at god ro-etik ikke er at kimse af samt, at det ikke er så ringe endda, at have respekt for både det våde element, materiellet og almindelige adfærdsformer i klubbens lokaler.

En forårsdag i 1998 mødte de første raske drenge og piger op, medbringende deres forældre. For de unge mennesker gjaldt det om at komme ud på vandet så hurtigt som muligt. Med Anne Marie Loffs overblik og Hanne Hytteballes gennemslagskraft blev det, på trods af uroernes utålmodighed, klart at det måske ikke var nogen dårlig ide først at få lidt styr på åre, båd og rotek-

nik (- til forældrenes tilfredshed). Når det ikke lige var rovejr, stod det på ergometerroning, løbeture, boldspil eller badminton i hallen.

En fast del af uroernes afslutning på rosæsonen var en videoweekend med dertil hørende bådklargøring. Sidstnævnte var knapt så populært som det førstnævnte. En videoweekend bestod først og fremmest af en masse af slik, chips, cola og videofilm, samt medbragte madrasser, soveposer og "nattøj". Filmene blev lejet i passende mængder, lige dele gys og kærlighed - så der var noget for alle. Målet for uroerne var at få set flest mulige film på en nat uden at falde i søvn. Efter en hel nat med gys, grin og masser af guf, stod det på slibning iført arbejdstøj, masker og sandpapir. Her var der ikke altid det helt samme engagement, som når der skulle bestemmes hvilke film, der skulle ses. Efter en let frokost om lørdagen, var alle trætte og mætte. Selv båden, som uroerne havde ansvar for at klargøre, var nogenlunde færdig og målet for weekenden kunne siges at være opfyldt.

Med mulighed for at prøve et andet farvand, tog uroer med deres ledere på en heldagstur til Skovhuset. Den skjulte dagsorden var at se med egne øjne om de unge mennesker nu også kunne svømme, som de havde påstået. Svømmeprøven på 300m gav nu mest hudafskrabninger på knæene, da man skulle mindst en ½ kilometer ud, før der var dybt nok. Også vandtemperaturen var noget af en udfordring for nogle. Kalenderen sagde endnu den 16. juni.. Til gengæld blev alle mere eller mindre frivilligt våde efter en tur i singlesculleren. Dagen sluttede med grillmad og alle var vel tilbage i klubben ved 17 tiden.

I vintersæsonen havde uroerne mange forskellige aktiviteter. Torsdag var stadig fast mødedag og blandt de tilbud som i flæng kan nævnes var klatring, svømmetræning, forskellige boldspil i hallen, og besøg i fægteklubben med afprøvning af fægtekunst under kyndig vejledning. Uroerne kunne selvfølgelig også deltage i gymnastikken om onsdagen og svømning om mandagen sammen med klubbens øvrige medlemmer.

I weekenden 26.-28. januar 2001 deltog nogle af uroerne sammen med Anne Marie og Hanne i landsvintertræf i Augustenborg. Der fik de mulighed for at møde andre uroer fra hele landet og deltage i forskellige sportsaktiviteter. Særligt trækplaster var mødet med roerne fra den daværende guldfirer, samt de tips de øste ud af. Turen var en stor oplevelse for alle deltagerne og HR´s uroer figurerede endda efterfølgende i den lokale presse.

Da Anne Marie skulle til at studere i Aarhus og Trine fik nyt job, og Hanne ikke ville stå alene med hele ansvaret blev resultatet, at der i sensommeren 2002 blev sat en foreløbig afslutning på uroerne som aktive medlemmer af klubben. Nu er der igen blevet ro om torsdagen i HR.